

TÖNKÖL JÓZSEF
A győri verseskönyvből

Szóljon panaszkodásom...

„Mégis szeressek én, s kit?” csukott szememben mindig
a százbordás szekerek forgása a folyónál, a vár alatt,
miként sokáig puhafa hajóké, imbolygó zászlóké,

nézem az imakönyvedet, „hallád, hogy keseregtem”,
kerülgetem az eltemetett esők dombjait, vagy a fákat,
az éles fogú köveket, s vállam rázkódik, mint a víz,

lábam száradt füveké, melyek tegnap még magaslottak,
és nyár, tavasz és zúzos tél van egyszerre,
mintha észre sem venném fogam között az utolsó esőt,

fölcsap akkor, hidegen ver föl, „éget gonosz üszökkel”,
mert táncoltam karácsony előtti adventi időszakban
és húsvét böjtjén, sokszor a kertekben és búcsúi bálon,

azóta bűnhődnek a tüskés szempillájú megesett lányok,
tartják hátukon a disznóbőrt, az égő gyertyákat,
templom leszakadt kárpitját, s rajta régtől kihűlt szívemet.

Kohán Ferenc: Alpi hegység